

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΝΤΟΥΛΑΠΙ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΠΑΛΜΙΕΡΙ

Ι
 'Ο κ. Βουφαβέλ και η κ. Βουφαβέλ είναι ένα χαριτωμένο ζευγάρι. Παντρεμένοι χρόνια τώρα ζούν μιά χαρά...

'Ο κ. Βουφαβέλ ξέπνιψε πρωί προχθές και τρόβηξε για τὸ χρηματιστήριο. Ἡ κ. Βουφαβέλ πρὶν ἀκόμη φύγει ὁ ἄνδρας της εἶχε ἀρχίσει νὰ ντύνεται ἐπιμελῶς, μὲ φιλαρέσκεια, μὲ κοκεταρία. Φαίνεται πολὺ φουριόζα. Θὰ πηγαίνει, λέει, νὰ δῆ κάποια συγγενὴ της ἀρραστη. Μόλις ξεπόρτισε ὁ ἄνδρας της, σταμάτησε τὸ ντύσιμό της καὶ ἔστειλε κάποιον τὴν ὑπερήτρια της Ἑλλάδα μ' ἕνα γραμματάκι. Δὲν ἐπέρασαν πολλὰ λεπτὰ καὶ χτύπησε ἡ πόρτα τρία χτυπήματα συνηθιστικά. Ἡ κ. Βουφαβέλ ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰν. "Ἄνοιξέ κ' ἕνας κομπὸς κύριος εἰσήλθε.

— 'Ἐφυγε ; τὴν ρώτησε πρὶν ἀκόμη βγάλε τὸ καπέλο του.

— Ναί, ἔφυγε, εἶπεν ἡ κ. Βουφαβέλ.

Τότε ὁ ἐπισκέπτης ἔγινε πλέον θερμὸς, τὴν ἐνηγκαλίσθη μὲ παφωράν.

— 'Ἀχ ! ἀγαπητὴ μου Λεοντίνη !

— 'Αγαπημένε μου !

— Σὲ λατρεύω !

— Ζῶ γιὰ νὰ σὰς ἀγαπῶ !...

— Φίλησέ με !

— Μαδάάατο !...

'Ἐξαφνα ἐνῶ ἠσχολοῦντο εἰς τὰς τρυφερότητας αὐτὰς ἕνας ἀπίστος χρότος τοὺς ἔκαμε ν' ἀναστρέψουν. Κάποιος ἀνοίγει κάποιον τὴν πόρτα. "Ἀκουσαν τὸ κλειδί νὰ γυρίσῃ στὴν κλειδωνιά !...

Ἡ Λεοντίνη ὠχρίασε.

'Ὁ ἀγαπημένος της ἐπήδησεν ἐπάνω ἐντρομοῦς.

— Ποῖός εἶναι ;

— Αὐτός.

— Ποῖός ;

— 'Ὁ σύζυγός μου !...

— Εἶσαι βεβαία ;

— Ναί, Θεὸς μου ! πρέπει νὰ κρυφτῆς.

— 'Ἀλλά πῶς ; Ποῦ ;

— Ποῦ ; Νὰ ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει παρὰ αὐτὸ τὸ ντουλάπι.

Καὶ τοῦ εἶδε μιά μεγάλη ντουλάπα στηγμένη στὸν τοῖχο...

— Κρῦψου ! Κρῦψου !...

Καιρὸς γιὰ διαταγοῦς δὲν ὑπῆρχε. 'Ὁ ἀγαπημένος της τρόπασε στὴν ντουλάπα καὶ ἡ κ. Βουφαβέλ μόλις πρόφθασε νὰ τὸν κλειδώσῃ. Ταυτοχρόνως ἐμπήκεν ὁ σύζυγός της...

II

'Ἡ Λεοντίνη ἦταν βέβαια ταραγμένη σὰν ἔνοχος. Μὰ ὁ κ. Βουφαβέλ δὲν τὸ πρόσεξε. 'Ἦταν κ' αὐτὸς ἀνω-κάτω, φαίνονταν ἀρηρημένος, νευρικός.

— 'Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα ; εἶπε στὴ γυναῖκα του, δὲν βγήκες ἔξω ; Σ' ἄφησα νὰ ντύνεσαι γιὰ νὰ φύγῃς...

— Ναί, νὰ, ἔχεις δίκην, ἐτραυλίσειν ἡ Λεοντίνη, μὲ χασομέρησε ἡ ὑπερήτρια...

— Κάμε λοιπὸν γρήγορα. Ἡ θεία σου θὰ σὲ παραξήνησῃ. Τὶ ἀργεῖς ἔτσι ; Φύγε, μὴ κάθεσαι, φύγε !

'Ὁ σύζυγός φαίνεται πολὺ φουριόζος.

— Ναί, ἔχεις δίκην, θὰ φύγω, ἀπαντᾶ ἡ σύζυγος.

— Κάμε γρήγορα...

— Ναί, νὰ... Μά... ἔξορεις... ἔχω καὶ λίγο πονοκέφαλο...

'Ἡ δυστυχισμένη κυρία δὲν τολμᾶ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ντουλάπας. 'Αναστενάει μόνον. Ὁ σύζυγός ἐπιμένει :

— Τὶ θὰ πῇ πονοκέφαλος ; Πρέπει νὰ πᾶς. Θέλεις νὰ μᾶς ἀποκληρώσῃ ἡ θεία σου ; Κάμε γρήγορα, πάρε τὸ καπέλλο σου καὶ τὸ ἔπανωφόρι σου καὶ φύγε...

— Δὲν εἶνε ἀργά ;

— 'Ἐνας λόγος περισσότερος γιὰ νὰ σεύσης. 'Ἐμπρὸς λοιπὸν ! Γρήγορα, γρήγορα ; Θὰ σὲ περμιένοι νὰ γυρίσῃς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

'Ἡ κυρία βρίσκειται σὲ δύσκολη θέσι. Τὶ νὰ κάμῃ ; Τέλος πέρνει τὸ καπέλλο της καὶ τὸ ἔπανωφόρι της καὶ κάμνει μιά τελευταία ἀπόπειρα νὰ μείνῃ. Μὰ ὁ σύζυγός ἀνυπομονεῖ. Κυττάει τὸ ρολοὶ του διαρκῶς.

— Φύγε ! Φύγε !...

— Θεὸς μου ! τί ἔχει νὰ συμβῇ, ψιθυρίζει ἡ σύζυγος καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα. 'Απὸ πάνω ὁ σύζυγός της φωνάζει :

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γυρίσῃς πρὸ τοῦ γεύματος !

III

'Ἦταν καιρὸς παιά. Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας Βουφαβέλ, νέος ἠκούσθη χρότος εἰς τὴν ἐξώθυρα.

'Ὁ σύζυγός ἔτρεξε κ' ἄνοιξε.

Μιά κοπέλα μελαχροινὴ καὶ νόστιμη παρουσιάζεται γελαστὴ :

— Εἶσαι μόνος σου, ἀγάπη μου ;

— Κατάμονος !
 — Τὶ ἀπερισεύφια νὰ μὲ κάμτε νὰ ἔρθω στὸ σπίτι σας !
 — Θέλετε καλλίτερα νὰ πᾶτε σὲ κανένα ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ ἐκτεθῆτε ;...

— Δὲν λέγω, ἀλλά...

— Ἥμουνα βέβαιος ὅτι ἡ γυναῖκα μου ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θεία της, ἡ ὁποία ἀσθενεῖ.

— Φθάνει νὰ μὴ γυρίσῃ γρήγορα.

— Πρὸ τοῦ γεύματος ὄχι. 'Ἐφρόντισα νὰ τὴν κάνω προσεκτικὴ

'Ἐλα ἐπάνω...

— 'Ὁ 'Ὀσκά, σ' ἀγαπῶ !

— 'Αγγελέ μου !...

— Μ' ἀγαπᾶς ;

— Σὲ λατρεύω !

Πέφτουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ ἀρχίζουν τὰ φιλιὰ.

'Ἐξαφνα—ὦ, τί φρικὴ !—χτυπᾶ κάποιον τὴν πόρτα...

— Ποῖός νὰ εἶνε ! ρωτᾶ τρομαγμένη ἡ νέα.

— Θὰ εἶνε ἡ σύζυγός μου. Αὐτὴ μόνον ἔχει τὸ ἄλλο κλειδί, λέει.

Ὁ κ. Βουφαβέλ.

— 'Ἐχάθηκα !

— Μὴ φοβάσαι, ἐγὼ θὰ σὲ σώσω. Κρῦψου γιὰ μιά στιγμὴ ἐκεῖ...

Καὶ τῆς δείχνει τὴν ντουλάπα.

Στὴ σκάλα ἀκούονταν βήματα !

— Κρῦψου ! Κρῦψου ! φωνάζει ὁ σύζυγός καὶ τρέχει πρὸς τὴ σκάλα.

'Ἡ νέα ἀνοίγει τὴν ντουλάπα καὶ τρυπώνει μέσα... 'Ὅταν—ὦ Θεὸς καὶ Κύριε—βρίσκειται πλάι σ' ἕναν ἀγνωστὸν νέον. Εἶνε ὁ ἐλκετὸς τῆς κ. Βουφαβέλ, ὁστις τῆς λέγει :

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Μὴ βγάλετε

λέει, γιὰτι εἶμαστε χαμένοι !...

IV

'Ὁ Βουφαβέλ βλέποντας τὴν γυναῖκα του νὰ μπαῖν γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Πῶς ; Εἶσαι σὺ ; Δὲν πήγες στὴ θεία σου ; διατὶ τόκαμες αὐτό ;

— Ἡ θεία, ἀγαπητὴ μου, εἶνε καλὰ, ἐντελῶς καλὰ. Εἶχε βγεῖ ἔξω...ἀπαντᾶ ἡ κ. Βουφαβέλ, ἡ ὁποία γύρισε ἀμέσως πίσω ἀνησυχούσα γιὰ τὸν καλὸν της.

'Ὁ κ. Βουφαβέλ τὰ χάνει :

— Πῶς ; Ἡ θεία εἶνε καλὰ ;

— Ναί, πάχει φανταστικῶς. Εἶνε νευρασθενική.

Οἱ δύο σύζυγοι ἀλληλοκυττάζονται μὲ ἀνησυχία.

Τέλος πρῶτος ὁ σύζυγός βρίσκει ὀλίγο θάρρος καὶ λέει :

— 'Αφοῦ εἶνε ἐτσι, ἀγαπητὴ μου, ἄς πᾶμε νὰ κάμουμε ἕνα περιπατάκι. 'Ἐχουμε καιρὸ ὡς τὸ μεσημέρι. Τί λές ;

Τὰ λέει αὐτὸ ὁ κ. Βουφαβέλ, καὶ σκέπτεται συγχρόνως.

— 'Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀγαπημένη μου θαυρὴ καιρὸ καὶ θὰ τὸ σκόση.

Καὶ ἡ σύζυγός ἐπίσης σκέπτεται :

— 'Ἡ θεία πρόνοια μ' ἔσωσε. Θὰ πᾶμε περιπατο καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ καλὸς μου θαυρὴ καιρὸ καὶ θὰ φύγῃ.

Πέντε λεπτὰ κατόπιν τὸ ζεῦγος Βουφαβέλ ἐξέσχετα καὶ πορεύεται πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν.

'Ἡ κυρία στηρίζεται περιπατῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της. Φαίνονται ἀγαπημένοι σὰν πιτσούνια !...

— 'Α ! κύριε !

V

— 'Α ! κυρία !

Εἶνε ὁ ξανθὸς νέος καὶ ἡ μελαχροινὴ νέα, οἱ ὁποῖοι μόλις βγήκαν ἀπ' τὴν ντουλάπα.

— Ὄλιγο ἀκόμη καὶ θὰ πνιγθῶμεν, ψιθυρίζει ὁ νέος μὲ φωνὴ ἐξαντλημένη ἀναπνεύοντας βαθεῖα.

— Ἄμ' ἐγὼ ; λέγει ἡ νέα.

— Τὶ περιπέτεια !

— Τὶ κίνδυνος !

— Ὡστόσο φηγνὰ τὴ γλυτώσαμε !...

— Ναί, ἀλλά ἄς φύγουμε, λέγει ἡ νέα. Ἡ στιγμὴς εἶνε πολὺτιμες. Εἰσθε ἀσφαλῶς, ὁ φίλος τῆς Βουφαβέλ.

— Καὶ σεῖς ἡ φίλη τοῦ συζύγου !

— Χι...

— Χι...

Συγχρόνως ἡ νέα σκέπτεται :

— 'Τὶ νόστιμος ποῦ εἶνε !...

Καὶ ὁ νέος λέει καθ' ἑαυτὸν :

— 'Ἐπολὺ γλυκειὰ κοπέλλα !

— Ἄς φύγουμε, λέει, ξαναλέει τέλος ἡ νέα.

— Ναί ἄς φύγουμε.

— 'Ἐνας, ἕνας ;

— 'Ὅχι δά... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἐλπίζω, νὰ σὰς συνοδεύσω.

'Ἡ πόρτα χτύπησε ἔξαφνα...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ

"Ένας γέρος γιοιστικός
Και τού κόσμου πρακτικός,
Όστις έβγαυ τον πόνθ χροώνθ

Μ' άσπασε ή συμβολή,
Και τήν πρόσχα πολύ,
Κ' έβγαυ έίνα κάθε μέρα

Έλεπν " Ακονας, παιδι μου,
Που να έλθης την ευή μου"
"Όσοι μήνες με τό σού

Πλήρ τον περαμίον θέρος
Χρόνονς μ' άρπασε ό γέρος,
Και κακός με ήρε πόνος

Και λοιπόν προς ήσυχία
Συνειδήσως τελείαν,
Κ' έπειδή τη άληθεία

Πίος πασιζώ τώρα μότος
Και να έρω άέν μορσώ
"Αν ό μήρας έχη ρώ.

[Λυρικά]

Α. Κατακουζηνος

ΛΟΓΑΚΙΑ

-Τό φως του Νοθ μου άκοίμητο τόσον καιρό άν άνάβει
Και μού στο πέλαο τών ματιών μου άν πλείε ώρατο καράβι

-Με τό παύριο σου κορμί-κοιμοθίμαι άέν κοιμοθίμαι-
Θωρώ τις λύτες όμορφες και τις χέρες θνημόμα:

-Τόσο λενή, τόδ' όμορφα γλαφυροτοσημένη,
Σ' έσαι ή Βαρκούλα μου κ' έρω καρδούλα ή πλανεμένη...

[Τραγούδια της άερογαλιεύς]

Γιάννης Περγικλίζης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Μέσα 'στις τόσες σκέψεις μου, 'στά τόσα όνειρά μου
έν άγγελούδι έρχεται και κάθεται σιμά μου,
μην γίνεαι με χαμόγελο ούραία τραγουδάκια.

II

Καμιά φορά 'ς τό χέρι μου την κεφαλή μου γέρω
και χίλιες σκέψεις θλιβερές 'ς τό λογισμό μου φέρο.
Σεχνό τόν κόσμο γίρω μου και πάν πουλάκι 'ς τό βουνό

μέου 'ς τόν πόνο της καρδιάς ος συμφορά μεγάλη,
Μά ξεφύγω πέφτει μιά στιγμή τό μάτι μου ος σένα
και σάν ή τόσο άγάπη σου να μ' έχη μαγεμένη,

III

Καθώς τό γλυκοζάραμα ό ήλιος σάν προβάλλ,
Τό σνομφακία τ' ούρανού πέροντο περίσσια κάλλη,
'έτοι και 'ς ό κάθε πόνο μου που έχω 'ς την καρδιά μου

† I. Πολέμης

Δέχεστε...

- Αφού τό θέλετε...
- Ευχαριστώ, εισθε άγγελος !
- Ωώω !...

VI

Μετά δύο μήνες ό ξανθός νέος πήγαινε στό δρόμο τρεχάτος.
- Κάτι βιαστικός, φίλε μου ; τόν ρωτάει κάποιος γνωστός του.
- Συνώνημ, άγάπητέ μου ; τρέχω γιατί βιάζομαι, όπως βιάζε-
ται καθένας που πρόκειται νά νυμφρευθί.
- Όχι δά; Νυμφεύσαι; Και με ποιά;
- Με μιά χαριτωμένη μελαχροινόβλα.
- Θά την γνώρισες ος κανένα χορό;
- Όχι, όχι.
- Στά λουτρό ;
- Όχι.
- Αλλά πού τότε ;
- Μέσα σέ μιά ντουλάπα !...

Ρομπέρτο Παλιμέρι

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

των ΜΑΞ και ΑΛΞΞ ΦΙΣΕΡ

"Ο συνταγματάρχης ντε Σαιν-Γκαλόν έτελείωσε τό πρόνεύμα
του όταν ό ύπνηός του του παρέδωσε ένα τηλεγράφημα. "Ο συν-
ταγματάρχης εδιάβασε : "Προκειμένου να γίνου προσεχώς μεγάλη
γυμνάσιό θά έλθω τό Σάββατον 3 μ. μ. να έπιθεώρησω συντάγμα
σας."

"Άμέσως ό συνταγματάρχης έξήτησε να παρουσιασθού εις αύ-
τόν οι τέσσερες λοχαγοί του 19ου συντάγματος.

- Κύριοι, ειπε, έλαβα αύτή τη στιγμή ένα τηλεγράφημα του
στρατηγού ντε Σέν. Θά έλθω να νάμη έπιθεώρησι τό προσεχές Σάβ-
βατον...τό Σάββατον...εις τας... "Ο συνταγματάρχης εδιάσασε. "Εσκέ-
ψη: "Βρισκομαι εις καλώς σχέσεις με τό Στρατηγό. Προχθές τού
έχάρσασα μιά ώραια εικόνα του Βερνέ, γιά τη συλλογή του, και τήν
εδέχθη ευχαρίστως. Είνε βέβαια στό χέρι του να με προσβίβαση και
να γίνω και έγω στρατηγός πολυ γοηγορα... Πρέπει όμως να είνε
τελείως έν τάξει ή έπιθεώρησι...Τους ξερω έγω αυτούς τούς άρχεί-
ους...Είνε ικανοι να με ρεζιλιώσθ, άν άέν είνε έτοιμοι στην ώρα
τους." "Ας τούς κώ λοιπόν πώς ό στρατηγός θάρθη ναρίτερα...

- Λοιπόν, όπως σας έλεγα, έξηκολούθησε άποτεινόμενος προς
τους άξιωματικούς, ό στρατηγός Λεκεπύ ντε Σέν θά ελθη εδω τό
Σάββατο...τό Σάββατο...τό μεσημέρι" πρέπει την ώρα αύτή άκρι-
βώς να είνε συγκεντρωμένοι οι τέσσερες λοχοι εις τήν αυλήν του
στρατώνος.

Οι τέσσερες λοχαγοί έπέστρεψαν όλοταχώς εις τας κατοικίας
των. Άμέσως ό καθένας έξ αυτών έξήτησε να ιδεί τους τέσσερες
ύπολοχαγούς των στρατιωτικών οσμάτων.

- Φίλοι μου, ειπε έκαστος λοχαγός εις έκαστον ύπολοχαγό, αύτή
τη στιγμή είδα τον συνταγματάρχη. "Ο στρατηγός ντε Σέν θά ελθη
εδω να έπιθεώρησι τό σώμα μας τό Σάββατο... τό Σάββατο...
εις τας...

"Ο καθένας άπ'τους λοχαγούς εδιάσασε, όπως ό συνταγματάρ-
χης Σαιν Γκαλόν κ' εοκείθησε : "Είμαι σωμαθής στο Συναγ-
ματάρχη... Προχθές δέχθηκε να τό προσφέρω ένα ώρατο άνάκι
του γάλακτος. Είνε φανερό, ότι στο χέρι του είνε να με προστατεύ-
ση και να με κάρη συνταγματάρχη. Γιατί όχι; Πρέπει όμως να
του οσβίρω μιά έπιθεώρησι άνεπίληπτη. "Αχ, τους ξερω καλά
τους καληναρθώπους ! Είνε ικανοι να !"

Και συνέτασαν : Λοιπόν ό στρατηγός θά έλθη τό Σάββατο..
τό Σάββατο.. εις τας όκτώ τό πρωί. Πρέπει έκείνη την ώρα να είνε
συγκεντρωμένα τά σώματα εις την αυλή του στρατώνος.

Οι ύπολοχαγοί έκαμαν μιά παρόμοια ούσιασι εις τους 8 άνθυ-
πολοχαγούς, που ήσαν υπό τας διαταγές των.

- Κύριε-έλαβμεν διαταγές άπό τούς λοχαγούς μας. "Ο στρα-
τηγός ερχεται να μας έπιθεώρησι την Παρασκευή.. τό άπόγευμα..

Σέ λίγο οι άνθυπολοχαγοι εκάσαν τους λοχίας.
- Ακούστε καλά, λοχιαί ! "Ο Στρατηγός - ό ίδιος ό Στρατηγός
- θά μές έπιθεώρησι την Παρασκευή ! Την Παρασκευή τό μεση-
μέρι. Πρέπει να είμεθα λοιπόν όλοι συγκεντρωμένοι εις την αυλή
του στρατώνος εις τας δέκα και μισή. "Ακούτε ;

Οι λοχιαί άνέβηκαν όλοταχώς τόν άνήφορο όπου ήταν έγκάτε-
στημένοι οι στρατιώτες και έξήτησαν τόν ύπο τας διαταγές των
δεκαένα.

- Είς προσοχήν ! εφώνασαν, ένώ περίε αυτών έμαζεόντο οι
άνδρες. "Ανοιξτε τ' αυτιά σας, και κυττάχτε να συμμορφώθητε
μέ τις διαταγές που έχουμε. "Ο στρατηγός - είπε τό στρατηγός, και
όχι ό ξάδερφός σας ! - θά έλθω να κάρη έπιθεώρησι την Πα-
ρασκευή...

- Σιωπή ! ειπε κατόπιν ό καθένας άπό τούς δεκαενεις εις τούς
στρατιώτες, που ένύπταξαν με άνοιχτό στόμα. Σας αναγγέλω
ότι θά έλθει εδω ό Στρατηγός την... Πέμπτη... την Πέμπτη... εις
τας τρεις τό άπόγευμα. Ακούστε ; Είς τούς τρεις ! Νά είστε
έτοιμοι έκείνη την ώρα, άλλοιώς... Σκαμούτε ! Πρέπει να είστε έτοι-
μοι την Πέμπτη τό μεσημέρι, γιατί άλλοιμόνο σας ! Είπαμε και
λέμε. Τώρα διαλυθείτε ! Πρέπει άπό τώρα ν' άρχίσετε τις έτοιμα-
σιές σας ! Μάρξ !...

Γι' αύτό τό λόγο τό Σάββατο ό Στρατηγός Λεκεπύ ντε Σέν,
ό όποιος εφθασε εις την στρατώνα του 19ου συντάγματος με δύο
ώρον άργοπορία-δέν έπαυσε να γκρινιάζη και να μοχμουρίζη ένώ
έπιθεωρούσε τούς άνδρες... Οι δυστυχεις παρουσίαζαν άξιοληπτο
θέαμα. "Ηταν λασπωμένοι, ακάθαρτοι, και κουρασμένοι σάν τούς
γροναδιέρους του Μεγάλου Ναπολέοντος μετά την Ρωσικην έκ-
στρατεία. Αυτό όφείλετο εις την βία των άνωτατων των, που τούς
ερχαν άφισει δυο μέρες και δυο νύκτες έν άναμονή του στρατηγού.
- Τι βρώμικοι που είνε, διάβολε ! "Απαίσιον, συχαμένο, άπλυ-
τό, σκοπισμένο ! Λησποία πολυ, συνταγματάρχη Σαιν Γκαλόν,
άλλά ή άναφορά μου θά είνε άμείλιχτη; Τι διάβολο ! Είνε άπελι-
α να βλέπει κανεις τούς άνδρας ος σ' αύτή την άξιοληπτη κα-
τάστασι ! Δέν τό περιμένα αύτό άπό σας, Σαιν-Γκαλόν, δέν τό πε-
ριμένα. Μπορούσατε να δείξετε περισσότερη τάξει και προθυμία,
άφου έγνωρίζατε έγκαιρώς την άφιξί μου !

Μές και 'ΑλξΞ Φισέρ

Είς τό Γραφειον μας πολούνται προς όρ. 5 έκαστον άντίτυπα
του 2ου φύλλου του "Μπουκέτου", τό όποιον ελχεν έξαντληθεί.